

TAMMI

*Maria
Kallio*

LEENA
LEHTOLAINEN
SURUNPOTKU

**LEENA
LEHTOLAINEN
SURUNPOTKU**

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

Surunpotku, 2015
Rautakolmio, 2013
Minne tytöt kadonneet, 2010
Väärän jäljillä, 2008
Rivo Satakieli, 2005
Veren vimma, 2003
Ennen lähtöä, 2000
Tuulen puolella, 1998
Kuolemanspiraali, 1997
Luminainen, 1996
Kuparisydän, 1995
Harmin paikka, 1994
Ensimmäinen murhani, 1993

HILJA ILVESKERO -SARJA

Paholaisen pennut, 2012
Oikeuden jalopeura, 2011
Henkivartija, 2009

MUUT TEOKSET

Kuusi kohtausta Sadusta, 2014
Luonas en ollutkaan, 2007
Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006
Jonakin onnellisena päivänä, 2004
Kun luulit unohtaneesi, 2002
Sukkanauhattyttö ja muita kertomuksia, 2001
Tappava säde, 1999

NUORILLE

Kitara on rakkauteni, 1981
Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

© Leena Lehtolainen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2015

ISBN 978-951-31-8527-5

Painettu EU:ssa

JUVA, KEVÄT 1985

Maailma oli tinaa ja lasia. Pari päivää kestänyt rankka vesisade oli muuttunut kymmenasteiseksi pakkaseksi. Latu oli jäinen, sukset eivät pitäneet. Puiden oksat olivat taipuneet jäätyneen lumen painosta, kuivuneet neulasets kirjoivat hankea.

Minna oli maannut yli viikon kovan flunssan kourissa, se sai jalat heikoiksi. Maakuntaviesti olisi jo ylihuomenna, ei saisi reuhtoa liikaa. Henna oli vielä kiipeänä, joten Minna mahtuisi varmasti joukkueeseen.

Nulppolan mäki vei lujaa, Minna haki muna-asentoa. Hän tunsu kuusikilometrisen harjoitusladun, tiesi missä kohtaa alamäkeä olisi pomppu. Isä oli pohjustanut sen kivillä ja kasannut päälle turvekerroksen. Pompun jälkeen latu kaartui jyrkästi vasemmalle. Niin vaativaa kohtaa oli tuskin kilpaladuillakaan.

Minna ei ehtinyt huomata ladun yli pingotettua läpi-kuultavaa narua ennen kuin törmäsi siihen. Hän kierähti sen yli, sukset irtosivat ladusta, kädet haroivat turhaan tasapainoa. Äidin neulomasta punaraitaisesta piposta ei

ollut suojaksi, kun hänen päänsä iskeytyi kolmenkymmenen kilometrin tuntivauhdilla kiveen. Hän ei ennättänyt edes tuntea kipua eikä tajuta, kuinka lasinkirkas hiipui ikuiseksi pimeydeksi.

1

Saunavasta nuokkui hopeamallajakossa. Ensimmäiset lehdet olivat jo varisseet: huhtikuussa ei kaupoista löytynyt kuin edelliskesäisiä pakastevastoja. Joku oli keihästännyt lenkkimakkaranpalan retkiluistimeen. Ehkä pohjoisessa olisi vielä jätää, jolla ylikomisario Jyrki Taskinen pääsisi testaamaan eläkkeellelähtölahjaansa. Olimme Koivun ja Puupposen kanssa antaneet luistimet entiselle pomollemme. Juoksumaratonien ohella hänellä olisi nyt aikaa harrastaa jäämaratoneja.

Tunnelma Espoon Scandic-hotellin kabinetissa ei missään vaiheessa ollut noussut riemukkaaksi, vaikka niin poliisipäällikkö kuin henkilökunnan edustajat olivat kehuneet Taskisen maasta taivaaseen. Olin kieltäytynyt puheenpidosta. Taskisen eläkkeellelähtöön tuntui kietytyvän kokonainen aikakausi. Hän oli ollut päällystösasemassa Espoon poliisissa jo 1990-luvulla, kun se oli muuttanut uuteen poliisitaloon Kiloon, hän oli nähnyt rakenneuudistukset, sulauttamiset ja supistamiset ja puolustanut niiden melskeissä alaisiaan kuin leijona. Kuinka

monta kertaa hän olikaan toiminut välittäjänä minun ja isojen pomojen ottaessa yhteen? Osasin huolehtia itsestäni, mutta Taskisen tuki oli ollut korvaamaton. Ystävyystemme ei päättyisi hänen eläkkeelleläähtöönsä, mutta siihen tulisi toisenlainen sävy.

Juhlakalu oli tekemässä lähtöä, poliisipäällikkö tilaili taksia. Vaikka Taskinen oli vasta päällystöön kuuluvan poliisin minimieläkeiässä, hänen lähtönsä oli joillekin helpotus. Jokainen luonnollinen poistuma poliisin riveistä antoi mahdollisuuden lakkauttaa eläkkeelle siirtävän virka tai yhdistää se toiseen. Valtion leipä ei enää ollut pitkä mutta kapea, se oli leikattu suupaloiksi, jotka saatettiin milloin tahansa vetäistä pois nälkäisen ulottuvilta.

Taskisen lähtö merkitsi myös minun jaokseni, kolmihenkisen Epätyypillisten väkivaltarikosten tutkintayksikön, lakkauttamista. Jaos sulautuisi kesäkuun lopussa Länsi-Uudenmaan poliisin väkivaltarikosyksikköön. Sitä, millaisia työtehtäviä minulle, Puupposelle ja Pekka Koivulle olisi luvassa, ei vielä tiennyt kukaan. Ei ollut edes varmaa, jäisivätkö jaoskumppanini poliisin leipiin. Puupponen oli jo vuosia puhunut alanvaihdoksesta ja Koivu saattaisi hakea vuorotteluvapaalle. Hänellä oli siihen painavat perhesyyt.

Koivu ei enää lasten syntymän jälkeen ollut kuulunut laitoksen kannäysporukkaan. Tämä ilta oli poikkeus. Hän oli Puupposen mukaan nauttinut ainakin kolme saunakaljaa, ja illallispöydässä hän oli tarjoutunut juomaan parin autoilijan snapsit omansa lisäksi. Viinipullo oli riit-

tänyt hädin tuskin pääruoan yli. Kun Koivu nousi hyvästelemään Taskista, hänen jalkansa eivät olleet totella. Taskinen oli onneksi tilanteen tasalla ja kaappasi kiinni itseään parikymmentä kiloa painavamman Koivun olkapäästä niin, että miehet olivat puolihalausessa.

– Vie Pekka Anulle lämpimät terveiset. Voimia teille molemmille. Pidä minut ajan tasalla, Taskinen sanoi, ja se sai kyyneleet nousemaan Koivun silmiin. Hän ei vastannut, rojahti vain takaisin tuoliinsa ja tuijotteli tyhjien konjakkilasien rivistöä edessään.

Kävelin Jyrkin luo ja rutistin kunnolla. Ei siinä sen kummempia seremonioita tarvittu. Olin lausunut kahdenkeskiset kiitokset jo muutama päivä sitten. Siirryin Koivun viereen ja kumarruin niin, että kasvomme olivat samalla tasolla.

– Pekka, mennään. On parasta, että tulet meille yöksi. Iidan huone on tyhjänä, saat nukkua siellä pääsi selväksi. Tartuin Koivua olkapäästä kuin olisin ollut saattamassa vastahakoista putkaanvietävää.

– Mutta mitä Anu... Koivu ei saanut lausettaan loppuun.

– Lähetän tekstiviestin ettei hän ole turhaan huolissaan. Tule nyt. Meillä on jääkaapissa kylmää vissyä ja silliä aamua varten. Missä narikkalappusi on?

Vaikka matkaa kotiini ei ollut kuin reilu kilometri, oli pakko ottaa taksi. Yöpakkanen oli jäädyttänyt kadut, kengissäni oli kahdeksan sentin piikkikorot. Onneksemme italiaa puhuva pariskunta sattui jäämään kyydistä hotellin pihalle, joten saimme auton lennosta. Kuljettaja mul-

kaisi Koivua epäluuloisesti, mutta ei alkanut protestoida. Puoleksi työnsin kollegani takapenkille ja kömmin itse perään. Kun kerroin osoitteen, kuljettajan ilme lientyi ja hän käänsi radion kovemmalle.

*Mutta sainkin surunpotkun
ja aikaan hirveän sotkun
hädin tuskin notkun
edes elämässä kii*

Kertosäe ennätti kaikua ensimmäisen kerran ennen kuin älysin pyytää kuljettajaa vaihtamaan kanavaa tai sulkemaan radion. Tanssiyhtye Metsätähden humppa Surunpotku oli noussut yllättäen superhitiksi, jolta ei voinut välttyä, sillä se oli lähes jokaisen kaupallisen kanavan tehosoittoistalla. Mutta Koivun ei tarvinnut kuulla hänen elämäänsä liian sopivia sanoja juuri nyt, humalan tunteellisimmassa vaiheessa.

Talomme oli pimeänä, Antti ja Taneli nukkuivat jo, Iida oli kaverinsa mökillä Särkisalossa. Jahnukainen ryntäsi ulos kun avasin oven. Kymmenen minuutin kuluttua kissa olisi taas naukumassa sisään. Se halusi vain käydä tarkistamassa, että hajut ulkomaailmassa olivat ennallaan, ja palaisi sitten nukkumaan vanhemman kissamme Venjaminin viereen Antin ja minun jalkopäähän. Olimme vuosien varrella turhaan yrittäneet tarjota kissoille omia vuoteita. Ihminen oli niiden mielestä paras sängynlämmitin.

Koivu sai hädin tuskin kengät jalastaan, hän hoipui olohuoneen sohvalle. Oliko meillä varahammashar-

jaa, mahtuisiko mikään Antin pyjama Koivulle? Pekka ei ollut Anttia kuin viitisen senttiä pidempi, mutta paljon vantterampi. Ehkä pyjama oli nyt miehen murheista pienin.

– Pekka, mennään Iidan huoneeseen. Portaat ylös... Noin. Mies seurasi minua tahdottomana, kuin hän olisi nauttinut siitä, ettei hänen tarvinnut tehdä päätöksiä.

Iidan huoneessa tuoksui ruusuvesi. Nostin päiväpeiton sängyltä, ja Koivu nyykähti makuulle, katsoi minua mitään näkemättömin silmin, ja oli unessa ennen kuin ehdin aloittaa sanan hammasharja lausumisen. Ehkä niin oli hyvä. Tyttärensä diagnoosin jälkeen Koivu oli kyenyt tuskin edes vartiksi unohtamaan, että yksitoistavuotias Sennu oli kuolemansairas.

Ei keskiennusteinen neuroblastooma sinänsä tarkoittanut kuolemantuomiota. Syöpä ei enää ollut läheskään niin kohtalokas tauti kuin vielä muutamia vuosikymmeniä sitten. Olimme kovasti yrittäneet vakuuttaa sitä Koivulle, mutta hän oli päättänyt valmistautua pahimpaan. Kai se osin johtui ammatistamme. Väkivaltarikosyökköön poliisit kutsuttiin paikalle silloin, kun toivoa oli vähän tai ei enää lainkaan. Me näimme ihmiselämän nurjimmat puolet ja pahuuden. Koivu oli onnistunut tähän asti säilyttämään lempeytensä ja kärsivällisyytensä, yleensä hän oli jaoksemme kuulustelutiimeissä se hyvä jätkä. Lärvien vetäminen oli vain yksi hänen murtumisensa oireista.

Pesin kasvoni ja hampaani, toin Iidan yöpöydälle tuopillisen vettä sekä särky- ja matkapahoinvointilääkettä.

Päästin Jahnukaisen sisään ja ryömin sen perässä Antin viereen. Venjamin väisti loukkaantuneen näköisenä, Antti mutisi jotain ja jatkoi uniaan. Jahnukainen alkoi kehrätä. Kuuntelin tasaisen rauhoittavaa ääntä ja yritin hengittää sen tahtiin. Kenenkään olo ei muuttuisi paremmaksi, jos antaisin surulle ja epätoivolle vallan. Mutta kun kirottu Surunpotku-kappale alkoi soida mielessäni, tiesin, että unen saaminen ei tulisi olemaan helppoa.

Koivu vaikutti kärttyisältä koko seuraavan viikon. Hän oli alkanut kolistella alakerran vessassamme seitsemän aikaan lauantaiaamuna, ja kun olin mennyt katsomaan, mitä hän tarvitsi, hän oli komentanut minut takaisin nukkumaan.

– Lähden kotiin. Tekee hyvää kävellä junalle, hän oli sanonut. Silmät lasien alla olivat muistuttaneet kirsikkatomaatteja ja vaalea tukka olisi kaivannut kampaa. Annoin hänen mennä ja onnistuin vielä nappaamaan pari tuntia levotonta unta, jossa koetin löytää tietä Jorvin sairaalaan, mutta ajoin jatkuvasti harhaan.

Viikko oli tehokas, saimme Kaukalahden asemalla taphtuneen puukotuksen lähtemään syyttäjälle ja lapsiaan toistuvasti pahoinpidelleen naisen hakeutumaan hoitoon. Lapset oli huostaanotettu ja nainen kuulemma kaipasi heitä. Perjantain palaverissa katselimme keskeneräisiä keissejä, joita ei enää ollut kovin monta. Meillä kaikilla oli lomia pitämättä, ja jollei mitään ihmeellistä ilmaantuisi, voisivat Puupponen ja Koivu aloittaa omansa vapunalusviikolla. Minä sammuttaisin valot Puupposen

Omituisen otusten kerhoksi nimittämän jaoksemme keissihuoneesta viimeistään kesäkuun alussa. Enää pariin viikkoon ei ollut tapahtunut mitään, minkä päivystävä komisario olisi katsonut kuuluvan jaokselle. Väkivaltaosastolle tuli normaaleja kotihälytyksiä, taksi-jonotappeluita, pari jengitappeluja eri puolella kaupunkia, yksi pelkässä vaipassa Espoon keskuksessa harhaillut kaksivuotias, joka oli ollut mustelmilla. Viimeistelimme Matinkylässä kuukausi aiemmin sattuneen juopposurman esitutkintapaperit valmiiksi lähtemään syyttäjälle ja huokasimme kaikki syvään, kun tuli aika siirtyä case Kantokaskeen, kuten Puupponen tapausta nimitti. Eri-tysisopettaja Teemu Luotonen oli tulossa toiseen kuulemiseen myöhemmin, nyt olisi tavattava hänen väitetty uhrinsa ja tämän isä. Koulussa tapahtunut lapsen pahoinpitely oli ollut Länsi-Uudenmaan poliisin väkivaltaosaston tämänhetkisen päällikön Timo Rannon mielestä Omituisten hommia.

– Tämä on siis tyypillinen sana sanaa vastaan -tilanne, Puupponen totesi.

– Paitsi että olihan tapauksella kaksi silminnäkijää, ne Amanda Aallon luokkatoverit, Koivu muistutti.

– Mutta niiden kertomus on muuttunut kerta kerralta. Olet oikeassa, Ville. Tässä on sana sanaa vastaan. Teemu Luotosen ja Amandan isän sana. Haluaisin jututtaa Amandaa kerrankin ilman, että isä on läsnä. Äiti tai sosiaalityöntekijä olisi parempi vaihtoehto.

– Äitihän on kansainvälisen investointipankin projektissa Singaporessa. Isä ja tytär ovat kaksin Suomessa.

Eikä isä kaipaa sossuja, hän pystyy puolustamaan lapsensa etua itsekin, Puupponen jatkoi, muttei ehtinyt sen pidemmälle, kun alakerrasta ilmoitettiin, että Henri ja Amanda Aalto odottivat alakerrassa.

– Mä haen, Puupponen tarjoutui. Koivukin nousi ja kaatoi itselleen lisää kahvia. Pullat ja munkit olivat viime aikoina jääneet vähemmälle, ja monena päivänä olin joutunut patistelemaan miestä lounaalle.

– Miten viikonloppu sujui? kysyin, kun ovi oli sulkeutunut Puupposen takana.

– Oltiin vuorotellen Anun kanssa Lastenkllinikalla, ja sunnuntaina tunti kahdestaankin, kun anoppi tuli vahtimaan Jusua ja Jaskaa. Käytiin saunassa. Siinäpä tärkeimmät. Koivu puhdisti taas silmälasejaan tutulla liikkeellä, joka toi mieleen hämmentyneen kissan tavan lipaista muutaman kerran rinnuksiaan.

– Anu käski sanoa sinulle kiitokset siitä, ettet päästänyt minua kännissä kotiin.

– Sain jo lauantaina tekstarin. Jos vain on...

Lauseeni keskeytyi, kun Puupponen avasi keissihuoneemme oven. Sen seinillä ei tällä hetkellä ollut kuvia ruumiista tai rikospaikoista, joten puhutettavat saattoi päästää sinne. Henri Aalto tuli heti Puupposen perässä ja Amanda viimeisenä.

Vaikka olin tavannut Amandan monta kertaa, hänen ulkonäkönsä hätkäytti edelleen. Hän oli vasta yksitoistavuotias, mutta hänestä saattoi jo käyttää ilmaisua kau notar. Mustat hiukset laskeutuivat paksuina ja kiiltävinä lähes vyötärölle, iho hohti kultaa ja hunajaa, huulet olivat

täyteläiset kuin aikuisella. Moni samanikäinen taisi ka-
dehtia sitä, että Amanda oli kasvanut naisen mittoihin jo
alakouluikäisenä: jalat olivat miltei metrin pituiset, rinnat
tarvitsivat kunnon tuen. Mutta tyttö ei ollut vielä edes
teini, ja se oli syytä pitää mielessä, kun häntä puhutti.

– Vieläkö meitä pitää vaivata tänne, ja kaiken lisäksi
kesken koulu- ja työpäivän? Henri Aalto aloitti ennen
kuin oli edes istuutunut.

– Te itse sanoitte puhelimesta, että aika sopii, Koivu
näpäytti. – Saako olla kahvia?

– Kiitos ei. Olisiko minun sittenkin pitänyt ottaa ju-
ristimme mukaan? Tämä on aivan hyödytöntä. Amanda
on kertonut, kuinka opettaja Luotonen...

– Teemu, Amanda keskeytti, – me sanotaan sitä Tee-
muksi. Hän risti säärensä tavalla, joka oli opittu huippu-
malliohjelmista, ja väläytti silmiään isälleen sen merkiksi,
että tämänkin oli syytä istuutua.

– Sama se, kulta. Poliisien kanssa pitää puhua viral-
lisesti, enkä minä ole tehnyt sinunkauppoja Luotosen
kanssa. Aalto istahti tyttärensä viereen ja käänsi kat-
seensa Koivuun. – Tämä Luotonen kävi tyttäreni kimp-
puun ja häntä vastaan on nostettava syyte. Miksi meidän
pitää vielä vatvoa tätä? Tyttärelleni on erittäin raskasta
muistella ahdistelutapausta yhä uudelleen.

– Luotonen harkitsee vastasytteen nostamisesta, kun-
nianloukkauksesta. Te olette käyneet jo some-oikeutta
koulun facebook-ryhmässä ja omalla sivullanne, vaikka
syytekynnyksen ylittyminen ei ole vielä selvinnyt. Koi-
vun ääni oli kylmä, olin vain kerran aikaisemmin kuul-

lut hänen käyttävän sellaista sävyä. Silloin hän oli ollut vihainen minulle.

– Ettehän te poliisit saa mitään aikaiseksi. Vingutte määrärahojen vähyyttä, mutta tässäkin huoneessa teitä on kokonaista kolme tutkimassa itsestään selvää asiaa. Yksi osaa lukea, toinen kirjoittaa ja yksi on tasa-arvon vuoksi nainen, niinkö?

Vedin henkeä ja istuuduin Amandan viereen. Puupponen käynnisti videolaitteen. Jos tapaus menisi oikeuteen asti, Amandan todistukseksi saattaisi riittää videoitu lausunto.

– Ihana koru, sanoin tytölle rupattelutyylillä. Kultaisessa kaulaketjussa riippui samaa materiaalia oleva sydän, johon oli upotettu pieniä punaisia kiviä. Ne muodostivat toisen sydämen.

– Iskä antoi Josefinanpäivälahjaksi. Se on mun toinen nimi. Tämä on kuulemma jonkun prinsessan, oliko se Margaret...

– Englannin edesmennyt prinsessa Margaret. Hänen perillisensä joutuivat myymään omaisuutta, jotta saisivat perintöverot maksettua. Suomi ei ole ainoa maa, jossa ne ovat kohtuuttomat. Henri Aallon ääni oli jälleen normaali, sillä nyt puhuttiin bisneksistä. Aalto oli ammatiltaan jalo-kivikauppias, eikä hänen liikkeensä ollut mikään marketin kiinteistössä majaansa pitävä tarjoustalo, vaan sinne pääsi ainoastaan ennakolta sovittuna tapaamisaikana.

– Iskä sanoi, että tämä on hänen prinsessalleen. Amanda hymyili, vasemmassa etuhampaassa välähti korukivi.

– Ai ihan prinsessa Margaretin. Sisareni Helena ihaili häntä kovasti. Hänellä taisi olla Margaret-paperinukkekin. Kun Amanda nosti kulmakarvojaan, tajusin ettei hän välttämättä tiennyt, mikä paperinukke oli. En alkanut selitellä vaan pyysin häntä vielä kerran omin sanoin kertomaan, mitä maaliskuisella välitunnilla Kantokasken koulun erityisluokassa oli tapahtunut.

– Mä olen kertonut sen jo. Monta kertaa. Ai meneeks tää videolle? Miksi?

Selitin. Henri Aalto istuutui, veti kuitenkin tuolinsa huolellisesti kauemmaksi tyttärestään, ettei häntä näkyisi kuvanauhalla. Hän oli komea nelikymppinen mies, vaaleat hiukset olivat paksut ja otsalta luonnonkiharat. Musta puku istui niin hyvin, että se oli todennäköisesti räätälin tekemä, kengät olivat selvinneet poliisilaitoksen pihan kurasta ilman tahroja. Vaaleanpunaisen paidan kalvosimissa olevissa napeissa oli monogrammi H.A. ja niiden materiaali ei voinut olla muuta kuin valkokultaa.

– Siis silloin satoi ihan sairaasti jotain räntää. Vanessa oli just käynyt kampaajalla ja mulla olisi meikit levinny ja oli vähän yskääkin, niin who cares mennä ulos. Oli siinä vielä Alsukin, se aina roikkuu meidän seurassa. Mentiin sit erityisluokkaan, kun kukaan ei ollut käynyt siellä, ei edes Alsu, vaikka se on Venäjältä niin se osaa ihan hyvin suomea, ettei se ole erityisopea tarvinnut. Mut se Teemu tuli sinne kysymään, että miks me ei olla ulkona, ja mun kynsi tarttui Alsun paitaan ja repesi, just olin lakannut niin hienosti, ihanaa pinkkiä ja kultaa ja mä sain raivarin ja huusin sille Teemulle että mä en voi mennä ulos kun kynteen sattuu.

Amanda laski pitkät ripsensä alas, ele näytti opetellulta. Koivu hörppäsi kahviaan, tytön puheen tauon jättämässä hiljaisuudessa ääni tuntui voimakkaalta.

– No Alsu nauroi mulle, vaikka mun kynteen sattui ihan oikeesti. Siinä kaapin päällä oli joku kirja ja mä heitin sitä sillä. Se Teemu sanoi, että rauhoitutaanpa nyt ja mennään ulos. Vanessa meni, se oli ihan hermona kun joku ope oli vihainen, ja Alsukin lähti, mutta mä en. Se komensi uudestaan, ja kun mä en totellut, se kävi kiinni.

Kun Amanda ei jatkanut, kysyin häneltä miten opettaja kävi kiinni.

– No kai se... Tarttui olkapäästä ja mä sanoin että älä homo koske ja silloin se tarttui mua tissistä ja mä aloin huutaa ja se päästi irti. Ja sit kello soi ja välkkä oli ohi.

Erityisopettaja Teemu Luotonen oli kertonut asetta-neensa kätensä rauhoittavasti Amanda Aallon olkapäälle. Tyttö oli vaikuttanut aggressiiviselta, ja hän oli luokassaan tottunut siihen, että kosketus rauhoitti erityisoppilaita. Amanda oli kuitenkin kiemurrellut irti hänen otteestaan, jolloin Luotonen oli saattanut hipaista kämmenellään tytön rintaa. Se ei kuitenkaan ollut ollut hänen tarkoituksensa. Kun koulun rehtori oli seuraavana päivänä kutsunut hänet kuultavakseen epäiltynä oppilaan seksuaalisesta ahdistelusta, Luotonen oli ollut täysin ymmällään.

Alsu Denkova ja Vanessa Huttunen olivat sanoneet, että kai ope oli koskenut Amandaa, koska Amanda oli niin väittänyt. Molemmat olivat kuitenkin myöntäneet jo poistuneensa luokasta, kun epäilty teko oli tapahtunut.

– Miten pitkään se rinnasta kiinni pitäminen kesti? kysyin. Puupponen tuijotti tiukasti kameran jalustaa eikä Koivukaan katsonut Amandaan.

– Ihan tarpeeksi kauan että se tuntui ällöltä. Amandan silmissä näkyi hämmennystä.

Erityisopettaja oli puhunut viidennen been luokanvalvojan kanssa ja tämä oli kirjannut sisälläolorikkeen Wilma-järjestelmään. Kun Henri Aalto oli kuullut tyttärensä version tapahtuneesta, hän oli soittanut suoraan rehtorille. Seuraavaksi hän oli tehnyt rikosilmoituksen alaikäisen seksuaalisesta ahdistelusta, ja juttu oli päätynyt meille.

– Älkää enää piinatko tyttärtäni! Eikö sitä opettajaa jo saa haastettua oikeuteen ja virasta pidätetyksi käsittelyn ajaksi? Henri Aalto pauhasi. – Pitääkö Amandan vaihtaa koulua, ettei hänen tarvitse joka päivä nähdä ahdistelijaansa? Olisiko se teistä kohtuullista?

– Minusta tuntuu, että te ette ole kohtuullisuudesta kuullutkaan, Koivu sanoi ja jysäytti tyhjän kahvimukinsa pöydälle. Siinä oli virkapukuisen poliisin kuva ja teksti ”Iskälle”, Sennu oli tehnyt sen Koivulle lahjaksi.

Aallolta meni hetki ennen kuin hän tajusi, mitä Koivu oli sanonut. Hänen kasvonsa alkoivat kukertaa saman punaisina kuin Koivun silmät lauantaiaamuna, hengitys kiihtyi. Kuin olisin joutunut koiratappelun keskelle.

Henri Aalto nousi ja käveli Koivun eteen. Puupposen vartalo jännittyi samaan aikaan kuin omani, hän oli lähempänä Koivua ja ottaisi tarvittaessa tämän, Aalto jäisi minulle. Hän näytti siltä että kävi säännöllisesti sekä nos-

tamassa rautaa että harrastamassa jotain aerobista, mutta poliisiote saattoi yllättää hyväkuntoisenkin.

– Ylikonstaapeli Koivulla on juuri alkamassa neuvottelu päällystökerroksessa, sanoin niin tyynesti kuin ikinä kykenin. – Menehän jo, me jatkamme Puupposen kanssa tästä.

Melkein kuulin Koivun aivorattaiden raksuttavan. Viimein hän nousi ja otti tyhjän mukinsa niin kuin se olisi ollut esine, jota ilman hän ei tulisi toimeen. Hän lähti ovi paukkuen, totesin videonauhalle hänen poistumisaikansa.

– Mitä tuo oikein oli? Henri Aalto kysyi. Amanda oli keskittynyt katselemaan kynsiään.

– Tässä on nyt kyse Amandan hyvinvoinnista, aloitin, mutta hän keskeytti:

– No niin totta vie onkin. Kai te ymmärrätte, että isä on valmis tekemään kaikkensa omaa tytärtään suojellakseen? Aalto istahti takaisin tuoliinsa ja hengitti syvään.

– On tämä raskasta minullekin, kun yksin joudun hoitamaan tällaista asiaa. Amandan äiti on työkomennuksella Singaporessa. Aalto laski kätensä tyttärensä olkapäälle.

– Milloin tämä juttu menee eteenpäin?

– Kun saamme esitutkintamateriaalin valmiiksi, toimitamme sen syyttäjälle, joka päättää, täyttyykö syytekynnys. Aallon kaltaisille kannatti puhua virallisesti ja olla provosoitumatta heidän kiukuttelustaan.

– Miten niin täyttyykö syytekynnys? Minun yksitoistavuotiasta tytärtäni on ahdisteltu. Tiedättekö jo, kuka se syyttäjä on?

Todennäköisesti se olisi vanha ystäväni Katri Reponen, hänen kontolleen lankesi usein naisiin ja lapsiin kohdistuva väkivalta. En kuitenkaan kertonut sitä Aallolle, sillä se ei ollut varmaa tietoa.

– Iskä, en mä halua vaihtaa koulua! Mun kaikki kaverit on Kantokaskessa, Amanda huudahti ja kuulosti kerrankin ikäiseltään.

Olimme tietysti tarkistaneet Teemu Luotosen rikosrekisterin, tai olisimme tarkistaneet, jos sellainen olisi löytynyt, mutta mies ei ollut ikinä saanut edes ylinopeussakkoja. Sekä nykyisen että kahden entisen työpaikan rehtorit olivat vakuuttaneet miehen pätevyyttä ja nuhteettomuutta. Erityisoppilaiden vanhemmat olivat vastanneet Aallon facebook-kampanjaan puolustaen raivovasti Teemu-opea. Joku oli vihjaillut, että Amanda oli tahallaan yllyttänyt opettajaa kähmimään.

Enhän minä tiennyt totuutta. Kokemukseni perusteella arvelin, että kyse oli silkasta väärinkäsityksestä, vaikka oli kestänyt kauan ennen kuin saatoin myöntää sen itselleni. Ahdistelua ei ikinä saanut painaa villaisella, ei varsinkaan lapsiin ja nuoriin kohdistuvaa. Henri Aalto ei suinkaan ollut tietoisesti tehnyt perätöntä ilmiantoa, hän vain halusi suojella tyttärtään. Vaikka vastuu oikeuskäsittelystä päättämisestä siirtyisi pian pois käsistämme, olisi täysin varmaa, että Aalto jatkaisi poliisin parhaamista somessa meidän kaikkien nimet mainiten. Tästä tavasta vaikeuttaa viiranhaltijan työtä ei ollut aavistustakaan siinä vaiheessa, kun minä kävin poliisikoulua. Tosin silloin suurin osa poliiseista ei edes olisi ottanut Henri Aallon rikosilmoitusta tosissaan.

Työpuhelimeni soi. Numero oli päivystävän komisarion, mikä yleensä tiesi tapausta Omituisille.

– Kallio. Olen keskellä kuulustelua.

– Ei tällä ole niin sanotusti hengenhätää, sillä vainajalta on henki jo aikoja sitten lähtenyt. Päivystysvuorossa näytti olevan liikenteen Marjala, jolla oli yhtä pinttynyt tapa olla pakkohaуска kuin Puupposellakin. Ehkä sellaiseksi kehittyi kun näki riittävän monta rattijuopon tappamaa lasta. Marjala piti dramaattisen tauon ennen kuin jatkoi: – Olisi kroppa Tapiolassa. Tarkemmin sanottuna Tapiolan kirkossa.

– Kirkossa?

– Aivan. Kuolinsyy on vielä epäselvä. Lähimmät partiot ovat eristäneen alueen ja Hakkarainen lähti sinne tiimeineen, mutta jospa sinä menisit jaoksinesi perässä. Verta on kuulemma niin paljon, että tuskin se on mihinkään sairauskohtaukseen menehtynyt. Jollet ole juuri saamassa murhaajaa tunnustamaan, niin pistä pillit katolle.

– Kuitti. Otan Koivun ja Puupposen. Mikä partio siellä on?

– Luu viiskaksviis sekä Paholaiset.

Paholaiset olivat Länsi-Uudenmaan poliisipartio kuusisataa kuusikymmentäkuusi, sen lempinimi oli luonnollisesti Puupposen keksimä. Se ei ollut naurattanut edes ensimmäistä kertaa kuultuna.

– Okei. Suljin puhelimen. Puupponen oli jo päättellyt, että nyt oli käsissä jotain vielä ahdisteluakin tärkeämpää.

– Tuli hälytystehtävä, ilmoitin Henri ja Amanda Aalolle. Henri avasi suunsa kuin kysyäkseen mikä tehtävä,

JALOKIVET OVAT JOSKUS TAPPAVAN KAUNIITA.

Komisario Maria Kallio kollegoineen huomaa, että arvokkaat korut voivat nostaa esiin ihmisen raakallisimmat piirteet.

Tapiolan kirkosta löytyy jalokiviasiantuntija Jaakko Pulman ruumis. Pulman puoliso on urallaan nousussa oleva kansanedustaja. Kuka himoitsi Pulman välittämiä perinnejalokiviä niin paljon että tappaisi?

Epäiltyjen määrän kasvaessa tutkimukset johtavat rahapelien ja rahanpesun maailmaan. Ja vainajan puhelimesta alkaa tulla outoja viestejä.

Oman varjonsa tapahtumiin heittää menneisyydessä tapahtunut hiihto-onnettomuus. Tilanteen kiristyessä eivät sivullisetkaan ole turvassa.

Uhkaako Maria Kallion ryhmää sen uran pahin surunpotku?

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789513 185275

84.2

ISBN 978-951-31-8527-5

